

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labing-isa

Pagbubunyag ng Kahalagahang Propetiko ni Abubakar sa Unang Aba ng Apocalipsis

Jeff Pippenger
2024-03-02

Sa kasaysayang propetiko ng unang “Sa Aba,” ang pinunong sumunod kay Mohammed ay si Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, biyenan ni Mohammed. Tutukuyin natin siya bilang Abubakar. Kapwa siya at si Mohammed ay binabanggit sa unang apat na talata. Si Abubakar ang unang Islamikong pinuno pagkatapos ni Mohammed, at itinatala ng kasaysayan ang isang utos na ibinigay niya sa kaniyang mga kawal, na kinakatawan sa ikaapat na talata ng Pahayag kabanata siyam. Ang utos na ito ay kumakatawan sa proseso ng pagtatatak na nagsimula sa pagdating ng ikatlong “Sa Aba,” na siya ring Ikapitong Trumpeta at siya ring pagdating ng ikatlong anghel.

At nagpatunog ang ikalimang anghel, at nakita ko ang isang bituin na nahulog mula sa langit patungo sa lupa; at sa kanya ay ibinigay ang susi ng balong walang-hanggan ang lalim. At binuksan niya ang balong walang-hanggan ang lalim; at may umakyat na usok mula sa balon, na gaya ng usok ng isang malaking pugon; at nagdilim ang araw at ang hangin dahil sa usok ng balon. At mula sa usok ay lumabas ang mga balang sa ibabaw ng lupa; at sa kanila ay ipinagkaloob ang kapangyarihan, gaya ng kapangyarihan ng mga alakdan sa lupa. At iniutos sa kanila na huwag nilang saktan ang damo ng lupa, ni alinmang luntiang bagay, ni alinmang punongkahoy; kundi ang mga tao lamang na walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Apocalipsis 9:1-4.

Ang "bituin" na nahulog mula sa langit ay si Mohammed, na nagsimula ng kaniyang ministeryo noong taong 606. Binigyan siya ng isang "susi" na "magbubukas" ng "kalaliman," na nagbibigay-daan upang ang "usok" ay padilimin ang "araw at ang hangin," at naglabas ng mga "balang" na binigyan ng "kapangyarihan" na gaya ng kapangyarihan ng mga "alakdan." Ang susi ay isang labanang militar na nagpahina sa lakas-militar ng mga Romano, kaya't pinahintulutan ang pag-angat ng pakikidigma ng Islam. Ang "kalaliman" ay isang sagisag ng Arabia, ang pook-pinagmulan ng Islam, at ang "usok" ay kumakatawan sa huwad na relihiyon ng Islam na kakalat sa buong lupa at aangkin sa gayunding heograpiya na dadagsain ng mga pulutong ng mga "balang" na dumadagsa sa hilagang Aprika, timog Europa, at Arabia. Ang mga "balang" ay sagisag ng Islam, at ang "kapangyarihan" sa makahulugang diwa ay kumakatawan sa kapangyarihang militar. Ang kanilang kapangyarihan ay magiging gaya ng sa mga "alakdan," na sumasakit nang hindi inaasahan. Ayon kay Uriah Smith:

Isang bituin ang nahulog mula sa langit tungo sa lupa; at sa kaniya ay ipinagkaloob ang susi ng hukay ng kalaliman.

Samantalang pinagninilayan ng monarkang Persa ang mga kagila-gilalas ng kaniyang sining at kapangyarihan, tumanggap siya ng isang epistola mula sa isang di-kilalang mamamayan ng Mecca, na nag-aanyaya sa kaniya na kilalanin si Mohammed bilang apostol ng Diyos. Tinanggihan niya ang paanyaya, at pinunit ang epistola. "Sa ganyang paraan," bulalas ng propetang Arabe, "pupunitin ng Diyos ang kaharian, at itatakwil ang pagsusumamo ni Chosroes." Nasa hanggahan ng dalawang imperyong ito sa Silangan, minasdan ni Mohammed, na may lihim na kagalakan, ang pagsulong ng kanilang kapwa pagkawasak; at sa gitna ng mga tagumpay ng mga Persa, nangahas siyang magpahayag ng hula na, bago lumipas ang maraming taon, muling babalik ang tagumpay sa mga bandila ng mga Romano. "Sa panahong sinasabing ipinahayag ang hulang ito, wala nang hula na maaaring higit na malayo sa katuparan, yamang ang unang labindalawang taon ni Heraclius ay nagpahayag ng nalalapit na pagkalusaw ng imperyo."

Pinailalim ni Chosroes sa kanyang kapangyarihan ang mga nasasakupan ng mga Romano [sa] Asya at Aprika. At 'ang imperyong Romano,' sa panahong yaon, 'ay napababa hanggang sa mga pader ng Constantinople, kasama ang nalalabi ng Gresya, Italya, at Aprika, at ilang mga lungsod sa baybayin, mula sa Tyre hanggang Trebizond, sa baybaying Asya. Ang karanasan ng anim na taon sa wakas ay nakahimok sa monarkang Persiano na talikdan ang paglulupig sa Constantinople, at itakda ang taunang ambag na pantubos sa imperyong Romano, -isang libong talento ng ginto, isang libong talento ng pilak, isang libong kasuotang seda, isang libong kabayo, at isang libong birhen. Sumang-ayon si Heraclius sa mga kahiya-hiyang kundisyong ito. Ngunit ang panahon at palugit na kanyang nakuha upang tipunin ang mga kayamanang iyon mula sa karalitaan ng Silangan ay masikhay na iginugol sa paghahanda ng isang mapangahas at desperadong pagsalakay.'

Hinamak ng hari ng Persia ang di-kilalang Saracen, at kinutya ang mensahe ng di-umano'y propeta ng Mecca. Kahit ang pagbagsak ng Imperyong Romano ay hindi sana nagbukas ng pinto para sa Mohammedanismo, o para sa pagsulong ng mga Saracen na armadong tagapagpalaganap ng isang kabulaanan, bagaman pinaghatian ng monarka ng mga Persiano at ng chagan ng mga Avar (ang kahalili ni Attila) ang mga nalabi ng mga kaharian ng mga Cesar. Si Chosroes mismo ay bumagsak. Ang mga monarkiyang Persiano at Romano ay nag-ubos ng lakas sa isa't isa. At bago pa mailagay ang tabak sa mga kamay ng bulaang propeta, iyon ay naalis na mula sa mga kamay ng mga sana'y pumigil sa kaniyang pag-usad at sumupil sa kaniyang kapangyarihan.

'Magmula pa sa kapanahunan nina Scipio at Hannibal, wala pang natangkang gawain na higit na mapangahas kaysa sa yaong naisakatuparan ni Heraclius para sa ikaliligtas ng imperyo. Tinawid niya ang Dagat Itim at ang mga kabundukan ng Armenia sa isang lubhang mapanganib na paglalakbay, sumalakay hanggang sa kaibuturan ng Persia, at napabalik niya ang mga hukbo ng dakilang hari upang ipagtanggol ang kanilang duguang bayan.'

"Sa labanan sa Nineveh, na isinagupa nang mabangis mula sa bukung-liwayway hanggang sa ikalabing-isang oras, dalawampu't walong estandarte, bukod pa sa mga maaaring nabali o napunit, ang nasamsam mula sa mga Persa; ang pinakamalaking bahagi ng kanilang hukbo ay pinuksa, at ang mga nagtagumpay, na ikinubli ang sarili nilang kasawian, ay nagpalipas ng

gabi sa larangan. Ang mga lungsod at mga palasyo ng Asirya ay nabuksan sa unang pagkakataon sa mga Romano."

Ang Emperador ng Roma ay hindi napalakas sa pamamagitan ng mga pananakop na kaniyang nakamit; at sa gayon ding panahon, at sa gayon ding mga paraan, ay inihanda ang isang daan para sa mga pulutong ng mga Saraceno mula sa Arabia, na gaya ng mga balang na mula rin sa dakong iyon, na, sa kanilang paglalakbay, ay ipinapalaganap ang madilim at mapanlinlang na pananampalatayang Mohammedano, at mabilis na bumalot sa kapwa Imperyong Persiano at Romano.

“Ang higit na ganap na paglalarawan ng katotohanang ito ay hindi na maaaring naisin pa kaysa sa ibinibigay ng pangwakas na mga salita ng kabanata mula kay Gibbon, na pinagkuhanan ng mga naunang sipi. ‘Bagaman isang mapagtagumpay na hukbo ang nahubog sa ilalim ng watawat ni Heraclius, ang hindi likás na pagsisikap ay waring nagpaubos ng kanilang lakas sa halip na magpaunlad dito. Samantalang ang emperador ay nagdiwang ng tagumpay sa Constantinople o Jerusalem, isang di-kilalang bayan sa hanggahan ng Sirya ay nilimas ng mga Saracen, at kanilang pinuksa ang ilang pangkat ng kawal na lumapit upang maghatid ng saklolo roon—isang karaniwan at di-gaanong mahalagang pangyayari, kung hindi lamang iyon naging panimula sa isang makapangyarihang rebolusyon. Ang mga tulisang ito ang mga apostol ni Mohammed; ang kanilang masidhing katapangan ay nagmula sa ilang; at sa huling walong taon ng kaniyang paghahari, nawala kay Heraclius sa mga Arabo ang gayunding mga lalawigan na kaniyang sinagip mula sa mga Persiano.’”

'Ang espiritu ng pandaraya at masidhing pagkaalab, na ang tahanan ay hindi sa mga langit,' ay pinawalan sa lupa. Ang balon ng kalaliman ay nangangailangan lamang ng isang susi upang mabuksan, at ang susi na iyon ay ang pagbagsak ni Chosroes. Hinamak niyang pinunit ang liham ng isang di-kilalang mamamayan ng Mecca. Ngunit nang mula sa kaniyang 'liyab ng kaluwalhatian' ay lumubog siya sa 'tore ng kadiliman' na di matagos ng anomang mata, ang pangalan ni Chosroes ay biglang mapaparam sa limot sa harap ng pangalan ni Mohammed; at ang gasuklay na buwan ay tila naghihintay lamang ng kaniyang pagsikat hanggang sa pagbagsak ng bituin. Si Chosroes, matapos ang kaniyang ganap na pagkatalo at pagkawala ng kaniyang imperyo, ay pinaslang noong taong 628; at ang taong 629 ay natatakan ng 'pananakop sa Arabia,' at 'ang unang digmaan ng mga Mohammedano laban sa Imperyong Romano.' 'At humihip ang ikalimang anghel, at nakita kong isang bituin na nahulog mula sa langit sa lupa; at sa kaniya'y ibinigay ang susi ng balon ng kalaliman. At binuksan niya ang balon ng kalaliman.' Siya'y bumagsak sa lupa. Nang maubos ang lakas ng Imperyong Romano, at ang dakilang hari ng Silangan ay nakahandusay na patay sa kaniyang tore ng kadiliman, ang pandarambong sa isang di-kilalang bayan sa hanggahan ng Siria ay 'ang pauna sa isang makapangyarihang rebolusyon.' "Ang mga tulisan ang mga apostol ni Mohammed, at ang kanilang hibang na katapangan ay sumulpot mula sa ilang.'

Ang Hukay na Walang Ilalim.—Ang kahulugan ng katawagang ito ay maaaring matutuhan mula sa Griyego, na binibigyang-kahulugan bilang 'malalim, walang ilalim, lubhang malalim,' at maaaring tumukoy sa alinmang tigang, ilang, at di-nilalang na pook. Inilalapat ito sa lupa sa orihinal nitong kalagayang kaguluhan. Gen.1:2. Sa pagkakataong ito ay maaari itong angkop

na tumukoy sa mga di-kilalang tigang na kaparangan ng disyerto ng Arabia, na mula sa mga hangganan nito ay nagsilabas ang mga pulutong ng mga Saracen na gaya ng mga pulutong ng balang. At ang pagbagsak ni Chosroes, ang haring Persa, ay maaaring ilarawan nang angkop bilang pagbubukas ng hukay na walang ilalim, yamang inihanda nito ang daan para sa mga tagasunod ni Mohammed na magsilabas mula sa kanilang di-kilalang lupain, at ipalaganap ang kanilang mapanlinlang na mga doktrina sa pamamagitan ng apoy at tabak, hanggang sa naikalat nila ang kanilang kadiliman sa buong Imperyong Silanganin. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495-498.

Ang unang kasawian, na siyang ikalimang pakakak, ay tumutukoy sa pasimula ng pakikidigma ng Islam laban sa Roma, at tinutukoy nito ang isang labanan sa pagitan ng Roma at Persia kung saan nanaig ang Roma, ngunit sa gayon ay naubos ang lakas-militar nito hanggang sa hindi na nito napigilan ang pagbangon ng kapangyarihang Islamiko. Ang mga katangiang propetiko ng unang kasawian at ng ikalawang kasawian ay nagpapakilala sa mga katangiang propetiko ng ikatlong kasawian, at mahalagang kilalanin ang unang dalawang kasawian bilang mga sagisag ng kasaysayan ng ikatlong kasawian, sapagkat ang kasaysayang iyon ay kumakatawan sa panahon ng pagtatatakan ng isandaan at apatnapu't apat na libo, na nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Pagkaraan ng kasaysayang propetiko na kinakatawan ni Mohammed sa unang tatlong talata, ipinakilala ng ikaapat na talata si Abubakar, ang unang pinuno pagkatapos ni Mohammed.

At iniutos sa kanila na huwag nilang pinsalain ang damo sa lupa, ni anumang luntiang bagay, ni alinmang punungkahoy; kundi yaong mga tao lamang na walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Pahayag 9:4.

Ang utos ni Abubakar ay nag-atas sa mga mandirigmang Muslim na pagbukurin ang dalawang uri ng mga sumasamba na umiiral sa mga teritoryong Romano noong panahong iyon. Isang uri ang mga Katoliko, na may ilang orden panrelihiyon na nag-aahit ng likod ng kanilang ulo (ang tonsure), at tumutupad sa pagsamba tuwing Linggo. Ang kabilang uri ay ang mga tagapangingilin ng Sabbath sa ikapitong araw, at ang Sabbath ang tatak ng Diyos.

Pagkaraan ng pagkamatay ni Mohammed, humalili sa pamumuno si Abubekr noong A.D. 632; at, pagkatapos na sapat niyang naitatag ang kaniyang awtoridad at pamahalaan, nagpadala siya ng isang sirkular na liham sa mga tribong Arabo, na ang sumusunod ay isang sipi mula rito:-

'Kapag kayo'y nakikipaglaban sa mga pakikidigma ng Panginoon, magpakalalaki kayo, nang hindi tumatalikod; ngunit huwag ninyong dungisan ang inyong pagtatagumpay sa dugo ng mga babae at mga bata. Huwag ninyong wasakin ang mga punong palma, ni sunugin ang alinmang bukirin ng butil. Huwag kayong pumutol ng mga punong-kahoy na namumunga, ni gumawa ng anumang pinsala sa mga alagang hayop, maliban sa mga papatayin ninyo upang kainin. Kapag kayo'y gumawa ng anumang tipan o kasulatan, panindigan ninyo iyon, at maging tapat sa inyong salita. At habang kayo'y naglalakbay, masusumpungan ninyo ang ilang relihiyosong tao na namumuhay na hiwalay sa daigdig sa mga monasteryo, at inilalayo sa kanilang sarili na paglingkuran ang Diyos sa gayong paraan; pabayaang ninyo sila, at huwag ninyo silang patayin ni wasakin ang kanilang mga monasteryo. At masusumpungan ninyo ang isa pang uri ng mga tao na kabilang sa sinagoga ni Satanas, na may ahit na korona sa ulo; tiyakin ninyong biyakin

ang kanilang mga bungo, at huwag silang bigyan ng awa hanggang sa sila'y maging mga Mohammedano o magbayad ng tributo.'

Hindi sinasabi sa propesiya ni sa kasaysayan na ang higit na makataong mga tagubilin ay sinunod nang kasinghigpit ng mabangis na kautusan; ngunit gayon ang ipinag-utos sa kanila. At ang mga naunang ito ang tanging mga tagubilin na itinala ni Gibbon, na ibinigay ni Abubekr sa mga pinunong ang tungkulin ay ipalabas ang mga utos sa lahat ng hukbong Saracen. Ang mga utos ay may gayunding masusing pagbubukod gaya ng nasa hula, na para bang ang kalipa mismo ay kumikilos sa may-malay at tuwirang pagtalima sa isang nakatataas na mandato kaysa sa alinmang kautusan ng taong mortal; at sa mismong paglabas upang makidigma laban sa relihiyon ni Jesus, at upang ipalaganap ang Mohammedanismo bilang kapalit nito, inulit niya ang mga salitang ipinahula sa Pahayag ni Jesucristo na kanyang sasabihin.

Ang Tatak ng Diyos sa Kanilang mga Noo.—Sa mga pahayag hinggil sa kabanata 7:1-3, ipinakita natin na ang tatak ng Diyos ay ang Sabat ng ikaapat na utos; at hindi tahimik ang kasaysayan tungkol sa katotohanang nagkaroon ng mga nangingilin sa tunay na Sabat sa buong kasalukuyang dispensasyon. Ngunit lumitaw dito sa marami ang tanong, sino yaong mga tao na sa panahong ito ay may tatak ng Diyos sa kanilang mga noo, at na sa gayo'y nakaligtas sa pang-aaping Mohammedano? Tandaan nawa ng mambabasa ang katotohanang, nauna nang tinukoy, na sa buong dispensasyong ito ay may mga taong may tatak ng Diyos sa kanilang mga noo, o mga maalam na nangingilin sa tunay na Sabat; at isaalang-alang pa na ang sinasabi ng hula ay na ang mga pagsalakay ng nakapamiminsalang kapangyarihang Turkong ito ay hindi nakatuon laban sa kanila, kundi laban sa ibang uri ng mga tao. Sa gayon, nalulutas ang anumang kahirapan ng paksa; sapagkat ito lamang ang tunay na iginigiit ng hula. Iisang uri lamang ng mga tao ang tahasang inilalantad sa teksto; yaon ay ang mga walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo; at ang pag-iingat sa mga may tatak ng Diyos ay ipinahiwatig lamang. Alinsunod dito, hindi natin natututuhan sa kasaysayan na ang sinuman sa mga ito ay nasangkot sa alinman sa mga kapahamakang idinulot ng mga Saraceno sa mga kinapopootan nila. Sila ay inatasan laban sa ibang uri ng mga tao. At ang pagkapuksa na darating sa uring ito ng mga tao ay hindi itinapat sa pag-iingat sa ibang mga tao, kundi sa pag-iingat lamang sa mga bunga at luntiang halaman ng lupa; kaya, Huwag saktan ang damo, ang mga punungkahoy, ni anumang luntiang bagay, kundi ang isang takdang uri lamang ng mga tao. At sa katuparan, nasasaksihan natin ang kakatwang tanawin ng isang hukbo ng mga mananalakay na pinaliligtas ang mga bagay na karaniwang winawasak ng gayong mga hukbo, yaon nga'y ang kaanyuan at mga bunga ng kalikasan; at, alinsunod sa ipinahintulot sa kanila na saktan ang mga taong walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo, binibiyak ang mga bungo ng isang uri ng mga relihiyoso na may mga ahít na bumbunan, na kabilang sa sinagoga ni Satanas.

Walang dudang sila ay isang uri ng mga monghe, o iba pang dibisyon ng Simbahang Romano Katoliko. Laban sa mga ito naituon ang mga sandata ng mga Mohammedano. At tila sa amin na may isang natatanging kaangkapan, kung hindi man disenyo, sa paglalarawan sa kanila bilang yaong mga walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo; sapagkat yaon mismo ang iglesya na inalisang kautusan ng Diyos ng tatak nito, sa pamamagitan ng pagtanggap sa tunay na Sabat, at sa pagtatatag ng isang huwad na pamalit sa lugar nito. At hindi namin

nauunawaan, maging mula sa propesiya o mula sa kasaysayan, na yaong mga taong pinagbilinan ni Abubekr sa kaniyang mga tagasunod na huwag guluhin ay taglay ang tatak ng Diyos, o kinakailangang bumubuo sa bayan ng Diyos. Kung sino sila, at sa anong dahilan sila pinaligtas, hindi kami binibigyang-kaalaman ng salat na patotoo ni Gibbon, at wala kaming ibang paraan upang malaman; ngunit may ganap kaming dahilan upang maniwala na wala isa man sa mga may tatak ng Diyos ang ginambala, samantalang ang isa pang uri, na tahasang wala nito, ay pinatay sa tabak; at sa gayon ang mga pagtutukoy ng propesiya ay lubos na natugunan. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500-502.

Pagkaraan ng kamatayan ni Mohammed, pinagbuklod ni Abubakar ang mga tagasunod ni Mohammed upang maging isang Kalipato; kaya't bagaman sila ay dalawang magkaibang makasaysayang pigura, kung pagsasamahin sila ay kinakatawan nila ang pasimula ng patotoo ng Islam hinggil sa unang “sa aba,” at ang makasaysayang pigurang nagmamarka sa kasaysayan ng unang “sa aba” ay si Mohammed.

Sa pasimula ng kasaysayan ng ikalawang aba, sinakop ni Mohammed II ang Constantinopla noong 1453. Noong 1449, ang apat na anghel—na kumakatawan sa Islam—ay pinakawalan. Ang pasimula at ang wakas ng unang aba ay tinandaan ng isang Mohammed, ang una at ang ikalawa, ayon sa pagkakasunod-sunod. Sa paraang propetiko, ang pasimula at ang wakas ng kasaysayan ng unang aba ay nagtataglay ng lagda ng Alfa at Omega.

Ang pasimula ng ikalawang kapahamakan ay naglalaman ng isang hulang may takdang panahon hinggil sa apat na anghel, na kumakatawan sa Islam, na noon ay pinakawalan, at pagkatapos ay pinigil noong Agosto 11, 1840. Mula sa panahong iyon hanggang Oktubre 22, 1844, inilalarawan ang pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang pasimula ng ikalawang kapahamakan ay tumutukoy sa pagpapakawala sa Islam, at ang wakas ay nagmamarka ng pagpigil sa Islam. Kapwa ang unang kapahamakan at ang ikalawang kapahamakan ay may tiyak na mga palatandaang propetiko na nag-uugnay sa kanilang mga pasimula sa kanilang mga wakas.

Ang unang dalawang kapahamakan ay dapat ilapat sa isa't isa, “lina sa ibabaw ng linya,” upang matukoy ang ikatlong kapahamakan. Isa sa mga katangiang propetiko na tinutukoy ng unang dalawang saksi ng Islam ay na kumakatawan sila sa isang tiyak na yugto ng panahon na ang pasimula at wakas ay may lagda ng Alpha at Omega. Taglay din nila ang isang sekundaryong lagda, sapagkat ang pasimula ng unang kapahamakan ay tumutukoy sa pagseselyo sa bayan ng Diyos, at ang katapusan ng ikalawang kapahamakan ay gayundin, tumutukoy sa pagseselyo sa bayan ng Diyos.

Ang ikatlong aba ay dumating nang bigla at hindi inaasahan, nang salakayin ng Islam ang hayop na mula sa lupa ng Apocalipsis labing-tatlo, at sa gayo'y nagpasimula sa kapanahunan ng pagtatatakan. Nagtatapos ang pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa malapit nang dumating na Batas ng Linggo, at bilang tugon sa gayong apostasya, ang pambansang apostasya ay sinusundan ng pambansang pagkawasak. Gaya ng tinipikal sa paganong Roma at sa Roma ng kapapahan, ang pambansang pagkawasak ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng mga paghatol ng Diyos sa mga trumpeta. Ang tatlong aba ay mga trumpeta rin. Ang Islam ng ikatlong aba ay muling sasalakay nang bigla at hindi inaasahan sa malapit nang dumating na Batas ng Linggo sa Estados

Unidos, kapag natapos na ang kapanahunan ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang kapanahunang iyon ay inilalarawan ng panimulang yugto ng unang aba, at gayundin ng pangwakas na yugto ng ikalawang aba.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

At nakita ni Sarah ang anak ni Hagar na Ehipsiyang babae, na ipinanganak nito kay Abraham, na nanunuya. Kaya sinabi niya kay Abraham, Palayasin mo ang aliping babaeng ito at ang kanyang anak; sapagkat ang anak ng aliping babaeng ito ay hindi magiging tagapagmana kasama ng aking anak, si Isaac. At ang bagay na ito ay lubhang nakapagdulot ng dalamhati kay Abraham dahil sa kanyang anak. At sinabi ng Diyos kay Abraham, Huwag mabigatan ang iyong kalooban dahil sa bata at dahil sa iyong aliping babae; sa lahat ng sinabi sa iyo ni Sarah, pakinggan mo ang kanyang tinig; sapagkat kay Isaac tatawagin ang iyong binhi. At pati ang anak ng aliping babae ay gagawin kong isang bansa, sapagkat siya'y iyong binhi. At si Abraham ay bumangon ng maagang-maaga kinaumagahan, at kumuha ng tinapay at isang sisidlan ng tubig, at ibinigay ang mga iyon kay Hagar, inilagay ang sisidlan sa kanyang balikat, at ibinigay din sa kanya ang bata, at pinayaon siya; at siya'y umalis at nagpalabuy-laboy sa ilang ng Beersheba. At naubos ang tubig sa sisidlan, at inihiga niya ang bata sa ilalim ng isang palumpong. At siya'y lumayo at naupo sa tapat niya, sa layong tulad ng abot ng isang palaso; sapagkat sinabi niya, Huwag na sanang makita ko ang kamatayan ng bata. At naupo siya sa tapat niya, at inilakas ang kanyang tinig at tumangis. At dininig ng Diyos ang tinig ng bata; at ang anghel ng Diyos ay tumawag kay Hagar mula sa langit, at sinabi sa kanya, Ano ang dinaramdam mo, Hagar? Huwag kang matakot; sapagkat dininig ng Diyos ang tinig ng bata sa kinaroroonan niya. Bumangon ka, buhatin mo ang bata, at alalayan mo siya sa iyong kamay; sapagkat gagawin ko siyang isang dakilang bansa. At binuksan ng Diyos ang kanyang mga mata, at nakakita siya ng isang balon ng tubig; at siya'y lumapit at pinuno ang sisidlan ng tubig, at pinainom ang bata. At ang Diyos ay kasama ng bata; at siya'y lumaki, at nanirahan sa ilang, at naging isang mamamana. Heneisis 21:9-20.